

Monika-Evelin Liiv Caesari kostüümis

FOTO: HELJU KESKPALU

Tõrvast pärit naine kehastub Estonias Julius Caesariks

Rahvusoper tõi esimest korda Eestis lavale Händeli ooperi «Julius Caesar» ja andis nimiosa Valgamaalt pärit, ent välismaal elavale Monika-Evelin Liivile, kellele see on esimene töö Estonias.

HELJU KESKPALU

helju.keskpalu@valgamaalane.ee

Ooperi esimese vaatuse esitus presile on lõppenud. Monika-Evelin Liivilt intervjuu saamisega on raskusi, kuna suure meedia esindajail on eesõigus, eriti telekanalil. Kuna Valgamaa ajalehtki ei taha ettevõtmisest loobuda, tuleb teine ja kolmaski vaatus ära vaadata. Kokku kestab ooper aga kolm tundi ja 20 minutit.

Kui lavateose muusikaline juht ja dirigent Andres Mustonen on partituuri kinni löönud ja Saksamaalt pärit lavastaja Georg Rootering esinejate kummarduste järjekorra ka osalistega läbi võtnud, kutsub lavastaja solistid tagasisidele. Caesari kostüümis Monika-Evelin Liiv tuleb joostes saali Valgamaalase reporteri juurde. Kasutame jutuajamiseks tema vabad seitse minutit ja 23 sekundit.

Valgamaa rahvast huvitab kindlasti kõigepealt, kus on teie kodu nüüd ja mis elu elate.

«Kodu on Helsingis, sest abikaasa elab ja töötab seal. Kuna Helsingi on peaaegu nagu Eesti, elan ka peaaegu Eestis. Olen vabakutseline ja teen oma tööd projektidena, liikudes ühest riigist teise. Koju kahjuks eriti tihti ei pääse. Kuigi mul praegu Eestisse kolimise soovi ei ole, oleks siiski tore, kui saaksin siin rohkem laulda.»

Kuidas sai teoks sellesse lavastusse tulek?

«Esmane pakkumine tuli juba paar aastat tagasi. Selle tegi Andres Mustonen, kui olime koos Haydni «Reekviemis». Siis ta tutvus minuga, rääkis plaanist tuua lavale «Julius Caesar» ja küsis, kas oleksin nõus osalema. Andsin jah-sõna ja nii see läks.»

Estonia rõhutab, et sellel ooperil on Eestis esmalavastus. Mis te arvate, miks seda pole siin varem lavastatud?

«Ei oska öelda, aga võib-olla kardeti, et sellele pole Eestis publikut. See on ju barokkooper ja peaks kestma neli tundi. Praegu on sellest 30–40 minutit ära lõigatud ja pikkuseks jäänud kolm tundi ja 20 minutit. Seegi aeg on üsna pikk.»

Kuidas kulges töö dirigendi ja lavastajaga?

«See oli väga hea, hästi tore.»

Etendust vaadates kartsin, kuidas mõjub, et Caesarit mängib metsosopran. Pean ütlema, et kartus oli asjatu, sest kordagi ei tekkinud tunnet, et ta on ju naine.

«Ah tõesti! Oi aitäh! See on suurim kompliment. Täna väga! Metsol on teatris palju just «püksrolle». Kahjuks saamegi meie mängida kas nõida või mingit vanemat või armukadedat armunud naist, keda ei taheta, või siis «püksrolle». «Püksrollidest» on see mul neljas, kusjuures varem olen alati mänginud poissi, küll poissnukku, küll Cherubinot, seda kahes variandis – üks hiphopstiilis, teine traditsioonilises.

Caesar on 50aastane mees, sellist vanemat meest ma pole kordagi mänginud. Pealegi on ta macho-mees. See on minule midagi täiesti uut ja hästi huvitavat, see töö annab mulle palju. Ka vokaalses mõttes on see mahukas roll, kuna mul tuleb laulda kaheksa aariat.

Olen selle pakkumise eest rahvusoperile väga tänulik. Siin on ju palju olulisi märke: ooper on esmakordselt Eestis, mina saan nimiosa esmakordselt esitada ja üldse olen Eesti teatripubliku ees praktiliselt esimest korda. Muusikaakadeemiat lõpetades olin sellel laval Polina, aga see oli vaid üks etendus ja ma ei saanud siin mingeid proove. Nüüd olen selles majas kaks kuud olnud. Nii tore!»

Igal etendusel te Caesari ei

mängi, mõnel hoopis Pompeiuse leske Corneliat. Mida see on tähendanud proovide perioodil?

«Eile laulsin hommikul Caesarit, õhtul Corneliat. Täna markeerisin. Tunnen, et energiat on vaja natuke tagasi hoida, sest ka järgmistel päevadel on vaja neid vaheldumisi laulda.»

Kumb roll on lihtsam?

«Corneliat laulsin juba kaks-kolm aastat tagasi Prantsusmaal. Mõlemad rollid on mahukad, kuid Cornelia on siiski lihtsam, kuna tema nahas saan olla naine. Mehe kehastamiseks hakkasin teadlikult jälgima, kuidas nad käituvad, kõnnivad, missuguseid liigutusi teevad. Tahan, et see mees oleks publikule huvitav ja usutav.»

Mina täna uskusin.

«Aitäh!»

Lavastaja Georg Rootering peab seda Händeli ooperit tõeliseks meistriteoseks, kuna selles on olemas kõik, mida oodatakse healt teatritükilt: seks, kuritöö, huumor, armastus ja õnnelik lõpp. Kui nõudlik lavastaja ta on?

«Ta on nõudlik, kuid minule olid tal pärast proovi vaid pisiasjad öelda. Ise olen enda vastu väga kriitiline ja leian, et ooperis on veel kohti, kus ma ei ole piisavalt hea. Jätkan tööd ja proovin leida veel uusi lahendusi.»